

enda sats sprang han midt ibland de darrande fåren; förfärligt dånade hans rytande, som öfverröstade allt annat larm; hans klor sönderrefvo den försvarslösa, svaga hjorden; strömmar af blod flöto. Slutligen fattade han uti den fetaste gumsen med sina långa, hvita tänder, sönderref med klorna byggnadens bräckliga väggar och ilade med vindens hastighet derifrån.

Vid det första märkbara buller hade Kassango, negergossen, åter vaknat. Han for upp som en pil. — Fader! ett vilddjur har brutit sig in bland våra hjordar! — ropade han, under det han, hastigt kommen till besinning, ryckte den laddade bössan från väggen och ilade mot dörren, för att med ungdomligt mod våga en kamp med den insmugne röfvaren. Zambo's allvarsamma stämma hejdade honom.

— Håll, min son! — sade fadren, som icke mindre hastigt sprang upp från sin bädd. — Håll, vi skola gå tillsammans.

Förgäfves ropade Mora, modren, sina älsklingar tillbaka; förgäfves bad Zaire, Kassango's syster, under tårar far och bror att icke utsätta sig för den förskräckliga faran att sönderslitas af vilda djur. De modiga jägarne uppryckte dörren och trädde ut. Det vildaste tumult trängde i deras öron. I alla ställen hade det blifvit lif, och de visste icke, hvart de borde vända sig, för att upptäcka fienden. Kassango's hastigt omkringspejande blick märkte slutligen fårhusets sönderbrutna tak.